

II.

Стоилъ си по въздахна и пламъкъ излѣзи отъ очитѣ му; но се въздържа да се впусне върху чорбаджийтъ си; отложи отмъщението си за по-сгоденъ случай. Отъ тая пролѣтъ тоя липсува отъ кашлата зарѣза овчаруването са и слѣзе кждѣ Варна, Балчикъ да си намѣри вѣрна дружина; като сполучи това той съ шестъ души ходяше изъ Батовскійтъ балканъ и всѣкога причакваше свойтъ неприятель изъ Пазарджишкийтъ пхтъ който води за Варна и за Шуменъ, само и само да си отмъсти на хаджи Петра. Последнийтъ като осѣти за намѣрението му хвана си пазачи Арнаути съ мѣсечна запла̀та и на кждѣто да отидеше, се съ тѣхъ се придружаваше. Веднажъ Стоилъ и дружината му, като привардиха хаджи Петра, спорѣдъ както имъ извѣстихъ, че ще мине по пазарджишкийтъ пхтъ за Варна, той заварди този пхтъ само съ трима отъ дружината си: единъ отъ прѣдъ други отзадъ и Стоилъ посрѣдъ. Като видяха, че талигата наближи, изгърмяха тя спря, нахвърляха се въ нея и глѣдатъ вътрѣ, че имаше единъ Евреинъ. Тѣ го разгаршувахъ и взеха отъ него много примлици, рубета и други пари. Евреинътъ билъ сарафинъ. Прѣзъ нея година Стоилъ съ дружината си прави много пакости на турцитѣ и черкезитѣ около Пазарджикъ, Добруджа и околнитѣ села на Варна, Балчикъ и Провадия. Турското правителство колкото строго да ги прѣслѣдвѣ никакъ не можа да ги хване.

Тѣ на много зашпиеа съблѣкохъ дрехитѣ край пхтицата, ходяха по селата, градоветѣ и на кждѣто искаха. По нѣкога облачаха се като копачи, нарамваха мотакки и отивахъ изъ лозята, дѣто имъ бѣше скрито оржжието и като го вземаха скриваха мотикитѣ си. Като очистатъ на нѣкадѣ си ако огадятъ че се прѣслѣдватъ, оставатъ оржжието си и изново взематъ мотикитѣ си та